

[Gert Petersen]

Til gengæld synes vi, det er positivt i den af hr. Svend Auken foreslåede dagsorden, at det understreges, hvilke forfærdelige følger krigen vil have, og at vi skal støtte alle internationale bestræbelser på at sikre en fredelig løsning og på den baggrund bakke FN's generalsekretær op. Det er en positiv udmelding at komme med. Jeg ved ikke, om det skuffer statsministeren, som mente, at her var det alternative flertal ikke i bevægelse, og det var måske så, fordi SF var udenfor, men SF agter at stemme for den dagsorden, og vi glæder os over, at den er kommet. Vi ser vores eget dagsordensforslag som et instrument, hvormed vi har fremprovokeret en sådan tilkendegivelse fra Folketingets side.

Det blev sagt tidligere, at regeringen har den fordel, at den sætter dagsordenen. Det kan et politisk parti altså også lejlighedsvis gøre.

Og vi er så tilfredse med, at der kommer en sådan tilkendegivelse, selv om vi som parti kunne have ønsket, at den skulle gå noget videre. Men vi er tilfredse med den i den form, den her foreligger.

(Kort bemærkning).

Marianne Jelved (RV):

Jeg havde såmænd siddet og overvejet, om jeg skulle blande mig i den debat, der har fundet sted mellem Socialdemokratiet og regeringen, men syntes ikke, det var umagen værd. Men hr. Gert Petersen lokkede mig herop ved at sige, at det var dog en utrolig letsindighed, Det Radikale Venstre havde været med til ved at sidde i regering sammen med De Konservative og Venstre.

Jeg vil gerne slå fast – og det kan måske også være på sin plads over for Socialdemokratiet at slå det fast – at Det Radikale Venstre faktisk mener, at den økonomiske situation i Danmark i dag er bedre, end den har været på noget andet tidspunkt i de sidste 10 år. Der er nu overskud på betalingsbalancen, og jeg går ud fra, at alle her er enige om, at det ikke drejer sig om kreativ bogføring, når man opgør betalingsbalancen. Statsunderskuddet er stort, ja, og det er et problem, men årsagen til statsunderskuddet er, at der er for få indtægter. Folk bruger mindre, end man har regnet med, der kommer for få afgifter ind, der er flere, der bliver arbejdsløse, dermed færre indtægter – for at sige det meget enkelt.

Hvordan ordner man nu det? Så kigger man i »Gang i 90'erne«, for det kunne jo godt være, man kunne hente nogle ideer hos Socialdemokratiet. Og så ser jeg egentlig grundlæggende den filosofi i »Gang i 90'erne«, at man sætter gang i en økonomisk vækst for at skabe flere arbejdspladser de rigtige steder, dermed øge indtægterne til staten og få statsunderskuddet væk og overskud og betale gælden. Sådan! Det er nøjagtig den tankegang, der ligger i helhedsløsningen. Hvis man trækker skattedelen af helhedsløsningen ud, så stiger ledigheden i Danmark, og det drejer sig heller ikke om kreativ bogføring eller andre af den slags beskrivelser af sammenhænge.

Det Radikale Venstre har ingen problemer med at bruge den skattefinansiering, som ligger i det, KV-regeringen har lagt frem. Tværtimod vil vi anbefale den, fordi den vil være med til at lempe og sætte den styrede økonomiske vækst i gang ved at skaffe nogle flere arbejdspladser, og det troede jeg egentlig også var Socialdemokratiets intentioner.

(Kort bemærkning).

Lykketoft (S):

Jeg vil gerne foreslå fru Marianne Jelved, nu, hvor hun er ubundet af regeringssamarbejde, at gennemlæse »Gang i 90'erne«. Det er jo ikke noget ideologisk manifest, det er en anvisning af nogle praktiske redskaber til at få en økonomisk politik, der er langsigtet, der hænger sammen, der styrker erhvervsudviklingen, og som gør, at vi omsider over en længere årrække kan angribe begge de grundlæggende problemer samtidig, gældsætningen og arbejdsløsheden, fordi det, som jo går som en rød tråd igennem alle de borgerlige regeringers selvforherligelse op igennem 1980'erne, er, at i én periode gik det godt med beskæftigelsen, men så gik bunden ud af betalingsbalancen. I en anden periode gik det godt med betalingsbalancen, men så gik det den forkerte vej med beskæftigelsen, og statsunderskuddet løb ud over alle bredder.

Det, vi prøvede at vise vejen til med »Gang i 90'erne«, var, hvordan man kunne angribe de fundamentale problemer samtidig. Og det er et langt, sejt træk, det kræver et politisk og et psykologisk beredskab, det har meget med stabilitet at gøre, men det har også noget at gøre med, hvordan man sætter instrumenterne sammen.